

Dorobanțul

George Coșbuc

Strecurați prin plumbi și săbii, dorobanții drum deschid.
Inimoși s-azvârl prin șanțuri și de-a valma sar pe zid.

Și era prin șanț pierire și văzduhul tremura,
Iar dincolo, prin redută, moartea cea de veci era.

Tropot de picioare multe, fum și abur ca-ntr-un iad,
Vuiet cum îl fac prin baltă cei ce-alunecă și cad.

Dar roiau mereu flăcări răsăriți ca din pământ,
Valuri ce-necau reduta, scufundându-se în mormânt.

Unul singur în roirea de viteji, un dorobanț,
Zăbovea trudit pe-o scară, răsărit și el din șanț.

Cei sosiți, cu scări, în juru-i își făceau în grabă rost
Și treceau, urmându-i alții, iar el tot pe unde-a fost.

Apucase strâns cu dreapta parapetul, ca-n asalt,
Dar era prea slab, pesemne, zidul lunecos și nalt.

Iat-un căpitan, din urmă, aducând în foc pe-ai lui,
Dă de el. Cu sârg, băiete! Ce-ntârzii de nu te sui?

El abia-și întoarce capul. N-am putere să mă urc.
Mă trudesec cu stânga numai! Bată-l Dumnezeu de turc!

Ții la sân, se vede, dreapta! Pune dreapta! N-o ținea.
Cum n-aș pune-o, și-i sub scară! Uite-o, stai să calci pe ea.

Ajutându-i căpitanul, el se naltă-ncet, încet,
Dă un chiot și se naltă, răsărind pe parapet.

Vede jos încăierarea luptătorilor voinici,
Un amestec orb ca-n cuibul răscolitelor furnici.

El înaltă-n vânt chipiul, strig-un nume drag și sfânt
Și-apoi sare de pe ziduri, în redută și-n mormânt.

Ea era pământ al nostru, smuls din sufletul turcesc,
Și voia și el să moară pe pământul românesc!